

In memoriam Olaf

Onze laatste gans is dood. Een ganzerik die Olaf heette. Samen met Neljä, Harald en Kaksi werd hij hier in 2003 afgezet: elke gans in een aparte doos met gaten voor de luchttoevoer. Geïnspireerd als we waren door 'Niels Holgerssons wonderbare reis' – het heerlijk boek waarin een jongen op de rug van zijn ganzerik over Zweden vliegt – besloten we elk dier een Scandinavische naam te geven. Voor de jongens lagen Olaf en Harald voor de hand. Voor de meisjes vonden we Niljä en Kaksi in Zweedse romans. De dieren hadden jarenlang deel uitgemaakt van een almaar aangroeiende familie van grauwe ganzen die in de achtertuin woonden van de moeder van een vriend. Toen zij besloot naar een home te verhuizen, ging ze op zoek naar adoptiegezinnen. Van ieder van ons eiste ze de belofte dat ze haar ganzen niet zouden opeten maar hen liefdevol tot hun laatste snik zouden verzorgen. De ganzen voelden zich snel thuis bij ons. Ze hadden een gezonde drink- en eetlust, genoten van hun grote wei, plonsden in het kinderbadje dat een zwembad moest vervangen en gakten erop los als we bezoek kregen. Harald en Kaksi werden al gauw een verliefd stel. Olaf deed het met Niljä. De dames legden jaarlijks een indrukwekkend aantal eieren waaruit helaas, nooit kuikens opdoken. Wat, zo lazen we in het boek over ganzenverzorging, slechts zelden lukt bij amateurs zoals wij. Kaksi was de eerste die in de problemen kwam nadat ze eten en drinken had geweigerd tijdens een lange en weer vruchteloze wachttijd op nageslacht. De dierenarts kon niets meer voor haar doen. Ze werd onder veel tranen begraven. Waarna voor haar zus Niljä spannende tijden aanbraken. De ganzeriken vochten als macho's om haar gunsten. Maar als ons meisje geen zin had, verjoeg ze de vrijers met woest kletsende vleugels. Enkele jaren later stierf Harald. De volgende was Niljä. Waarna de arme Olaf een eenzame weduwnaar werd. Tot de dag dat de liefde van zijn leven werd aangevoerd in een kartonnen doos. Van het eerste moment dat zij daaruit opdook, had Olaf geen ogen genoeg meer om te kijken naar die bloedmooie vogel, sneeuw wit en met azuurblauwe ogen! Voor een grauwe ganzerik als hij, werd het een huwelijk ver boven zijn stand. Maar Niljä, zoals we haar, ter nagedachtenis van haar overleden zus noemden, was een vrijgevochten dame. Klaar voor de liefde met een gewone, flinke ganzenman. Ze beleefden romantische jaren. Waarin Niljä geen moeite deed om Moeder de Gans te worden. Voor haar geen eieren, geen gebroed. Ze leefde van de liefde. Helaas kreeg ze plots een darmprobleem. De dierenarts voerde een kleine operatie uit: de uitpuilende darm werd weer naar binnen geduwd en daar met wat naaiwerk vastgehouden. Dat lukte. Alles weer netjes op zijn plaats. Maar het was niet genoeg om Niljä te redden... Arme Olaf. Opnieuw weduwnaar na jaren vol echtelijk geluk. Toch heeft hij Niljä lang overleefd. Vorige zomer toen het zo heet was, kreeg hij wat moeite met lopen. Hij zag ook niet meer goed. Versleten? Oud geworden? Maar hoé oud, dat wisten we niet. Dat gaat zo als je ganzen binnenpakt waarvan niemand de leeftijd kent. Eten en drinken ging nog met veel goesting. Plonzen in zijn badje ook. En kort voor

zijn dood, zag ik hem, met opgeheven kop, luisterend naar vier luid toeterende wilde ganzen die over de weide vlogen. Hij stond daar, met langgerekte hals, zijn gele bek daar bovenuit, beeldschoon. En hij gakte. Bleef gakken tot zijn vrije vrienden verdwenen waren in de stilte van de winterdag. Was het zijn afscheidsroep? Ik zal hem zo blijven zien: dat grauw gevederd lijf, die lange hals, hunkerend naar onbekende verten. Een gevoel dat ik herkende. We hebben hem begraven, mijn dochter en ik. De schemering viel. Het regende een beetje. Dag Olaf.

T.S.